

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. L.**, zast. Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha, zast. JUDr. Janem Olejníčkem, advokátem se sídlem Na Příkopě 853/12, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2020, č. j. 1 A 104/2016 - 75,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2016, č. j. MHMP 2208301/2016; tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru občansko-správních agend, oddělení správního řízení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 9. 2016, č. j. UMCP1 152923/2016, kterým byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 34e odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční přepravě, ve znění účinném do 3. 10. 2017 (dále jen „zákon o silniční přepravě“), neboť vykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby, za což mu byla uložena pokuta ve výši 15 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu přepravy osob vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče pro cizí potřeby podle § 2 odst. 9, odst. 10 písm. a) zákona o silniční přepravě na dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Současně bylo rozhodnuto o povinnosti stěžovatele nahradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Uvedeného přestupku se stěžovatel dopustil tím, že dne 16. 2. 2016 v době kolem 22:40 hod v Praze vykonával práci řidiče taxislužby bez příslušných dokladů, které by jej k tomu opravňovaly, vozidlem tovární značky Hyundai, SPZ X, které nebylo vybaveno taxametrem a

nebylo označeno žlutou střešní svítilnou s nápisem taxi. Stěžovatel provedl přepravu dvou osob, které si tuto přepravu objednaly prostřednictvím mobilní aplikace UberPOP, za což zaplatily prostřednictvím uvedené aplikace částku 74 Kč.

II. Rozhodnutí městského soudu

[3] Stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného správní žalobou, ve které zdůrazňoval, že práci řidiče taxislužby nevykonával. V rámci aplikace UberPOP mohou jízdy vykonávat pouze zaregistrovaní řidiči, a to pro předem zaregistrované cestující. Jde o uzavřený okruh uživatelů této aplikace jak na straně řidičů, tak na straně cestujících - na rozdíl od řidiče taxislužby tedy nenabízel jízdy veřejně. Stěžovatel také nemá možnost domluvit se s cestujícím na jízdě; to je hrazeno prostřednictvím aplikace společnosti, která tuto aplikaci provozuje. Dále zdůraznil, že uložená sankce je nepřiměřená, zejm. nesouhlasil s uložením sankce zákazu činnosti; k tomu odkázal na další rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který jiným řidičům v podobné situaci uložil pouze pokutu, nikoli zákaz činnosti.

[4] Podanou žalobu městský soud rozsudkem podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl. Městský soud odkázal na rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) Evropské unie ze dne 20. 12. 2017, *Uber Spain*, věc C-434/15, který se zabýval povahou zprostředkovatelské služby poskytované platformou Uber a který označil činnost samotných řidičů za přepravní služby. I v nyní projednávané věci poskytoval stěžovatel přepravní služby, a vykonával tak práci řidiče taxislužby. Na podporu svých závěrů odkázal městský soud také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 255/2019 - 32, jakož i nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17. S ohledem na citovanou judikaturu uzavřel, že posouzení stěžovatelova jednání jako přestupku podle § 34e odst. 1 zákona o silniční přepravě bylo správné.

[5] Ve vztahu k uložené sankci městský soud připomněl, že úkolem správních soudů není nahrazovat uvážení správních orgánů. Individualizace sankcí za protiprávní jednání do správního uvážení nepochybně patří, přičemž přezkumu ze strany správních soudů podléhá pouze v tom směru, zda žalovaný meze správního uvážení nepřekročil, či zda toto uvážení nezneužil. Ke stěžovatelem odkazovaným rozhodnutím žalovaného městský soud uvedl, že stěžovatel se dopustil přestupku na konci roku 2016, přičemž žalovaný vysvětlil, proč začal nahlížet na uvedený přestupek přísněji, než z počátku roku 2016. Především zdůraznil, že četnost přestupků se zvyšuje, proto je potřeba ukládat také přísnější sankce – tedy mimo samotné pokuty i zákaz činnosti. Za účelem naplnění úlohy individuální i generální prevence uložil žalovaný adekvátní trest, který dle městského soudu představoval dostatečně citelný zásah do majetkové sféry stěžovatele a současně odrazoval další dopravce od páčání obdobných přestupků. Zákaz činnosti byl stanoven na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, proto jej městský soud nepovažoval za nepřiměřený.

III. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika stěžovatele

[6] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Zdůraznil, že v době, kdy se měl dopustit přestupku podle § 34e odst. 1 zákona o silniční přepravě nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Ani vozidlo, kterým vykonával přepravu, nebylo zapsáno do evidence vozidel taxislužby. Namítal však, že práci řidiče taxislužby nikdy nevykonával. Podle jeho názoru je znakem uvedeného přestupku (ve znění do 3. 10. 2017) trvalost a opakovanost, jak vyplývá z užití slovesného vidu nedokonavého („*vykonává práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby*“), ale i systematického a teleologického výkladu. Na podporu svého názoru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního

pokračování

soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, který se vyjadřoval k soustavnosti jakožto znaku závislé práce ve vazbě na užití slovesného vidu nedokonavého, a rozsudek ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 50/2017 - 32, jež rovněž považuje užití slovesného vidu nedokonavého za podstatné. Tuto judikaturu měl městský soud dle stěžovatele aplikovat také na nyní projednávanou věc, stejně jako měl přihlídnout ke svým rozsudkům ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 A 96/2015 - 38, a ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 A 29/2016 - 48, které naopak podporují jeho argumentaci. Znak trvalosti a opakovanosti však v jeho případě prokázán nebyl, proto se uvedeného přestupku nemohl dopustit.

[7] Tyto závěry potvrzuje podle názoru stěžovatele také novela zákona o silniční přepravě, provedená zákonem č. 115/2020 Sb., kterou byl slovesný vid nedokonavý („*vykonává*“) nahrazen videm dokonavým („*vykoná*“). Zákodárce tak nově postihuje i jednorázové jednání pachatelů přestupků a současně tím potvrzuje, že před nabytím účinnosti této novely mohlo být postihováno pouze jednání opakované nebo trvající. Tyto znaky však musí být v řízení prokázány, což se v případě stěžovatele nestalo. S ohledem na zásadu *in dubio pro libertate* měl městský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

[8] Stěžovatel také zdůraznil, že pro uložení sankce spočívající v zákazu činnosti nebyly dány žádné důvody. V podané žalobě odkazoval na několik rozhodnutí správních orgánů, které městský soud nevzal dostatečně v potaz. Uložený trest proto nezohledňoval zásadu individualizace trestu, neboť správní orgán nevysvětlil, proč uložil vedle pokuty také zákaz činnosti, který zákon v daném případě stanovuje jako fakultativní. Zákaz činnosti představuje zásadní zásah do právního postavení pachatele přestupku, proto musí být jeho uložení řádně odůvodněno.

[9] V další části žaloby namítal, že městský soud rozhodl ve věci bez jednání zhruba 4 roky poté, co obdržel jeho žalobu. Stěžovatel je toho názoru, že městský soud měl s ohledem na takto dlouhou dobu znovu účastníky řízení vyzvat podle § 51 s. ř. s., zda souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání. Pakliže soud účastníky znovu nevyzve, rozhodne bez jednání, přičemž v rozsudku shrne judikaturu, která se do té doby vyvinula, aniž by vzal v úvahu časový kontext spáchaného přestupku, jedná se o odepření spravedlnosti.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že výklad ustanovení § 34e odst. 1 zákona o silniční přepravě nelze provádět pouze gramaticky, jak činí stěžovatel. Odkázal přitom na několik rozhodnutí správních soudů a Nejvyššího soudu a zdůraznil, že správní orgány i městský soud postupovaly správně. Formulační změna § 34e odst. 1 téhož zákona pak na věci nic nemění, neboť jejím smyslem bylo pouze upřesnit znění tohoto ustanovení, nikoli změnit jeho výklad. Stejně tak nesouhlasil s tvrzením stěžovatele, že městský soud při vedení procesu pochybil, proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl a současně aby „*přířnal žalovanému plnou náhradu nákladů řízení, a to jak za řízení před MS Praha, tak za řízení před Nejvyšším správním soudem.*“

[11] Na vyjádření žalovaného reagoval stěžovatel replikou, ve které nesouhlasil s obsahem vyjádření žalovaného a setrval na dříve uvedených argumentech. Uvedl také, že přestupkové řízení představuje trestní obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, proto je nezbytné trvat na dodržování základních výkladových pravidel. Rozsudek městského soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 2 A 40/2016 - 44, na který žalovaný ve svém vyjádření odkázal, považuje stěžovatel za nesprávný a nezákonný, přestože byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 255/2019 - 32. Závěrem odkázal na odlišné stanovisko soudce Radovana Suchánka k nálezů Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20, s jehož obsahem se ztotožnil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podstatou věci je posouzení jednání stěžovatele jako přestupku podle § 34e odst. 1 zákona o silniční přepravě, dle kterého se *fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykonává práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby*. Jde tedy o naplnění skutkové podstaty přestupku a s ohledem na stěžovatelem uvedené námitky v kasační stížnosti také o zákonnost uložené sankce – zákazu činnosti.

[15] Před samotným věcným posouzením Nejvyšší správní soud předesílá, že rozsudek městského soudu netrpí nepřezkoumatelností. Z jeho odůvodnění je zřejmé, jaké úvahy byly při rozhodování pro městský soud zásadní. Napadený rozsudek není vnitřně rozporný, ani nesrozumitelný. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k jeho věcnému posouzení, tj. k posouzení jeho zákonnosti.

[16] Co se týče procesního postupu městského soudu, který stěžovatel v kasační stížnosti rozporoval, k tomu Nejvyšší správní soud připomíná skutečnosti plynoucí ze spisu. Stěžovatel podal žalobu k městskému soudu dne 19. 12. 2016. Přípisem ze dne 27. 1. 2017, č. j. 1 A 104/2016 - 70, městský soud stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 2 týdnů od jeho doručení městskému soudu sdělil, zda souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání; současně stěžovateli zaslal vyjádření žalovaného k podané žalobě (přípis byl doručen do datové schránky zástupce stěžovatele dne 30. 1. 2017). Na tuto výzvu reagoval stěžovatel replikou ze dne 1. 2. 2017, ve které své procesní stanovisko k projednání věci bez nařízení jednání nevyjádřil. Po obdržení repliky stěžovatele městský soud ve věci žádné další procesní úkony nečinil; následně dne 16. 10. 2020 žalobu stěžovatele kasační stížností napadeným rozsudkem zamítl.

[17] V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout bez nařízení jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. Podle § 51 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje soud bez jednání i v dalších případech (§ 76 odst. 1 s. ř. s.).

[18] Z výše uvedeného vyplývá, že městský soud je oprávněn rozhodnout o věci samé bez jednání ve dvou případech. Prvním je situace, kdy tak účastníci sami navrhli nebo s tím souhlasí. Pakliže tento postup navrhne sám žalobce a žalovaný s tím souhlasí, není pochybením, rozhodne-li městský soud ve věci bez nařízení jednání, aniž by žalobci zasílal výzvu k vyjádření, zda s rozhodnutím bez jednání souhlasí (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 2 Azs 164/2006 - 50). Nenavrhne-li však žalobce takový postup, je povinností městského soudu žalobce vyzvat k vyjádření, zda s tímto postupem souhlasí. Rozhodne-li soud o věci bez nařízení jednání, aniž žalobci řádně doručí výzvu k vyslovení souhlasu s takovým postupem, dojde v řízení k vadě, jež může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]; srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 28/2003 - 59, č. 482/2005 Sb. NSS. Účastníku řízení totiž nelze upřít právo na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti, včetně možnosti vyjádřit se k věci.

pokračování

[19] Druhým případem, ve kterém může městský soud rozhodnout bez nařízení jednání, je, stanoví-li to s. ř. s. (§ 51 odst. 2 s. ř. s.). Soud rozsudkem zruší napadené rozhodnutí bez jednání, existují-li v řízení takové vady, jaké předpokládá § 76 odst. 1 s. ř. s. Těmito vadami jsou nepřezkoumatelnost [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], rozpor skutkového stavu se spisy, absence jeho opory v nich či potřeba rozsáhlého nebo zásadního doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

[20] Nejvyšší správní soud ze spisu ověřil, že stěžovatel v podané žalobě rozhodnutí věci bez nařízení jednání nenavrhl. Městský soud jej proto zcela v souladu s výše uvedeným vyzval, aby soudu sdělil, zda s rozhodnutím bez jednání souhlasí. Výzva zasláná městským soudem stěžovateli dne 30. 1. 2017 obsahovala poučení o tom, že souhlas s takovým postupem bude v případě nereagování na zaslanou výzvu presumován.

[21] S ohledem na skutečnost, že stěžovatel městskému soudu nesdělil, zda na nařízení jednání trvá, nelze městskému soudu vytýkat, že jednání ve věci nenařídil. Zákon sdělení o tom, zda účastník řízení na nařízení jednání trvá, předpokládá ve lhůtě 2 týdnů od doručení výzvy, právo účastníka řízení trvat na nařízení ústního jednání však její uplynutím nezaniká (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Azs 216/2005 - 50, č. 975/2006 Sb. NSS). Stěžovateli proto nic nebránilo v tom, aby svůj nesouhlas s rozhodnutím soudu bez jednání vyjádřil později, resp. do doby, než bylo o jeho žalobě rozhodnuto. A přestože je skutečně zarážející, že řízení u městského soudu trvalo bezmála 4 roky, procesního pochybení, které mu stěžovatel v kasační stížnosti vytýká a které mělo dle jeho názoru vyústit v odepření spravedlnosti, se městský soud nedopustil. Z žádného právního předpisu nevyplývá povinnost soudu před rozhodnutím ve věci samé účastníky řízení vyzývat k tomu, aby se k projednání věci bez nařízení jednání znovu vyjádřili. A nekonal-li městský soud po obdržení repliky stěžovatele ve věci žádné další úkony, bylo na stěžovateli, aby se proti případným průtahům bránil prostředky k tomu určenými [viz § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích)].

[22] Co se týče naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 34a odst. 1 zákona o silniční přepravě, nedopustil se městský soud žádného pochybení. Zcela správně odkázal na rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) Evropské unie ze dne 20. 12. 2017, *Uber Spain*, věc C-434/15, ve kterém Soudní dvůr výslovně označil činnost řidičů Uberu za přepravní služby. Z tohoto rozsudku přitom vychází při své rozhodovací činnosti Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 255/2019 - 32; ze dne 19. 3. 2021, č. j. 3 As 104/2019 - 37; ze dne 31. 3. 2021, č. j. 2 As 344/2019 - 47, ze dne 30. 4. 2021, č. j. 5 As 267/2018 - 68; či ze dne 28. 5. 2021, č. j. 1 As 286/2020 - 38), i Ústavní soud (srov. nálezy ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20) a Soudní dvůr (velký senát) Evropské unie tyto závěry znovu potvrdil v rozsudku ze dne 10. 4. 2018, *Uber France*, věc C-320/16.

[23] Z výše uvedené judikatury vyplývá obecný závěr, že činnost platformy Uber představuje svojí povahou taxislužbu. Role aplikace UberPOP není omezena na pouhé zprostředkování služeb mezi řidičem a cestujícím. Platforma Uber má totiž rozhodující vliv na podmínky, za kterých řidiči své služby poskytují (stanovuje maximální cenu jízdy a danou částku vybírá před tím, než část z této sumy vyplatí řidiči, vykonává určitou kontrolu kvality vozidel a chování řidičů – k tomu blíže viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci „*Uber Spain*,“ příp. stanovisko generálního advokáta poskytnuté k této věci). Důsledkem je proto to, že zprostředkovatelská služba zajišťovaná aplikací UberPOP musí být považována za nedílnou součást komplexní služby, jejíž hlavní složkou je právě přepravní služba.

[24] V nyní posuzované věci je s ohledem na výše uvedené sporné to, zda stěžovatel skutečně vykonával práci řidiče taxislužby, tj. zda se dopustil přestupku podle § 34e odst. 1 zákona o silniční přepravě. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na náleze Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20, jenž potvrdil, že „práce řidiče taxislužby je tvořena souborem všech činností, které směřují k zajištění samotné přepravy, tzn. včetně přistavení vozidla do místa určeného zákazníkem, odkud má být teprve domluvená přeprava realizována. K uzavření závazkového právního vztahu zpravidla dochází nastoupením zákazníku do vozidla.“ Ve vztahu k soustavnosti činnosti Ústavní soud potvrdil dříve vyslovené závěry, že tento znak je dán „již okolností, že daný subjekt ji nevykonává nahodile a má úmysl ji opakovat.“

[25] Je-li tedy v řízení prokázáno, že konkrétní osoba pracovala jako řidič Uberu, přičemž z povahy této činnosti je zřejmá její opakovanost, neboť podmínkou poskytování této služby je registrace dané osoby u Uberu a uzavření smlouvy, lze konstatovat, že taková osoba skutečně vykonává práci řidiče taxislužby. Není přitom podstatné, kolikrát řidič Uberu přepravu vykoná; dokonce není ani podstatné, že se objednaná přeprava neuskuteční (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 255/2019 - 32 ve spojení s nálezem Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20). Tyto závěry nejsou v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a nic na nich nemůže změnit ani stěžovatelem odkazované odlišné stanovisko ústavního soudce Radovana Suchánka; nosné závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20, jsou pro Nejvyšší správní soud závazné.

[26] V projednávané věci svědek Patrik Eder uvedl, že si dne 16. 2. 2016 společně se svým kamarádem objednal prostřednictvím mobilní aplikace „Uber taxíka.“ Do aplikace uvedli číslo kreditní karty, telefonní číslo a další údaje, zadali adresy, odkud kam požadovali přepravit, přičemž po několika minutách se na mobilní aplikaci objevila informace o tom, že pro ně přijede řidič jménem V. osobním autem SPZ X. Stěžovatel přitom nerozporoval, že by pro Uber pracoval; jeho argumentace spočívala v tom, že nebyl naplněn znak soustavnosti. Jak již však bylo uvedeno výše, práce řidiče taxislužby je tvořena souborem činností, které směřují k zajištění přepravy. Pro kvalifikování činnosti řidiče jako práce řidiče taxislužby proto není podstatné, kolikrát se přeprava uskuteční. Tento závěr lze učinit už s ohledem na poskytnutí jediné přepravy, resp. připravenost tuto přepravu realizovat.

[27] Co se týče stěžovatelem namítaného užití slovesného vidu nedokonavého („vykonává,“ nikoli „vykoná“ práci řidiče taxislužby), lze rovněž odkázat na náleze Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20, který se s touto argumentací vypořádává. Z užití slovesného vidu nedokonavého nelze dovozovat, že pod vykonáváním této práce nelze rozumět pouze samotnou přepravu klienta v každém jednotlivém případě, nýbrž veškerou činnost svojí povahou spadající pod práci řidiče taxislužby. Okolnost, že byla prokázána pouze jedna přeprava, na tomto závěru nic nezmění; tato přeprava totiž byla indikátorem dlouhodobější činnosti vykonávané pro platformu Uber, nikoliv ojedinělou událostí. Argumentaci stěžovatele založenou na ryze gramatickém výkladu a důsledném lpění na nedokonavosti užitého slovesného vidu (což by vedlo k závěru, že nebyla-li prokázána opakovanost a soustavnost jeho činnosti, nemohl se ani dopustit daného přestupku), shledal Ústavní soud přepjatě formalistickou, která v konfrontaci s ostatními způsoby výkladu (zejm. logický, teleologický, nebo systematický) nemůže obstát.

[28] Uvedené potvrzuje také stěžovatelem zmiňovaná novela zákona o silniční dopravě provedená zákonem č. 115/2020 Sb.; z důvodové zprávy k tomuto zákonu vyplývá úmysl zákonodárce zpřesnit znění zákona tak, aby byla potvrzena správními orgány doposud zastávaná praxe – tj. „aby bylo nepochybné, že daného přestupku se řidič dopustí již při jediném provedení přepravy v rozporu se stanovenými povinnostmi;“ viz důvodovou zprávu k zákonu č. 115/2020 Sb., sněmovní tisk č. 431/0, 8. volební období, od 2017, digitální repozitář Poslanecké sněmovny Parlamentu

pokračování

České republiky. Z této (tzv. interpretativní) novely nelze dovodit (jak činí stěžovatel), že před nabytím účinnosti zákona č. 115/2020 Sb., bylo možné postihovat pouze jednání opakované nebo trvající.

[29] Nejvyšší správní soud proto námitku stěžovatele směřující do naplnění skutkové podstaty přestupku důvodnou neshledal. S ohledem na uvedené, jakož i výše citovanou judikaturu, se blíže nezabýval odkazy stěžovatele na rozsudky zdejšího soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, a ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 50/2017 - 32, jež stěžovatel uváděl na podporu svých tvrzení. Tato judikatura na nyní projednávanou věc nedopadá. A co se týče jeho odkazů na rozsudky městského soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 A 96/2015 - 38, a ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 A 29/2016 - 48, k nim nezbývá než dodat, že oba Nejvyšší správní soud ke kasačním stížnostem žalovaného zrušil (viz rozsudky ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016 - 136, a ze dne 30. 4. 2021, č. j. 5 As 267/2018 - 68).

[30] Poslední námitka stěžovatele se týkala uložené sankce. Stěžovatel nesouhlasil s tím, že mu správní orgány vedle pokuty ve výši 15 000 Kč uložily také zákaz činnosti. K tomu Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovateli nebyl uložen zákaz činnosti spočívající v obecném zákazu řízení motorových vozidel, ale zákaz přepravy osob vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče pro cizí potřeby podle § 2 odst. 9, odst. 10 písm. a) zákona o silniční přepravě. Tato sankce se tak přímo vztahovala k jím porušenému pravidlu chování (tj. k přepravě osob pro cizí potřeby bez příslušných oprávnění), přičemž správní orgány odůvodnily její uložení zvýšeným výskytem výkonu práce řidiče taxislužby bez příslušných oprávnění na území hl. města Prahy.

[31] Zákon o silniční přepravě nespojuje přestupek podle § 34e odst. 3 tohoto zákona s automatickým uložením zákazu činnosti; stanoví, že za přestupek podle § 34e odst. 1 uvedeného zákona lze uložit pokutu do 50 000 Kč; současně lze uložit zákaz činnosti od 6 měsíců do 2 let. Ponechává tedy na úvaze správního orgánu, zda bude jednání v konkrétním případě postihovat také zákazem činnosti, či nikoli.

[32] V projednávané věci správní orgány sice stručným, avšak rozumným způsobem odůvodnily, proč přistoupily vedle pokuty ve výši 15 000 Kč také k uložení zákazu činnosti. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že k uložení zákazu činnosti vedl správní orgány zvýšený výskyt podobného jednání na území hl. města Prahy. Lze jistě souhlasit se stěžovatelem v tom, že správní orgány mohly odůvodnění uložení této sankce věnovat větší pozornost, na druhou stranu ale nelze dospět k závěru, že by se jednalo o libovůli správních orgánů. Jak již uvedl v napadeném rozsudku městský soud, při přezkumu správního uvážení není úkolem správních soudů činnost správního orgánu nahrazovat, tj. nahrazovat správní uvážení uvážením soudním, nýbrž toliko posoudit, zda správní orgán v napadeném rozhodnutí správní uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS). V nyní posuzované věci se správní orgány zneužití správního uvážení či překročení jeho mezí nedopustily.

[33] A pokud jde o rozhodnutí správních orgánů, na které stěžovatel v podané žalobě odkazoval (tato rozhodnutí přiložil k žalobě), Nejvyšší správní soud připomíná, že tato rozhodnutí jsou také součástí správního spisu (stěžovatel je přiložil již k podanému odvolání). Zdejší soud neshledal, že by se s nimi městský soud vypořádal nedostatečně, jak uváděl stěžovatel. V bodech 23 a 24 přezkoumávaného rozsudku městský soud reagoval adresně na konkrétní rozhodnutí a zdůraznil, že se povětšinou jedná o rozhodnutí jednotlivých městských částí Prahy, u kterých není zřejmé, zda proti nim bylo podáno odvolání, příp. jak o nich rozhodl žalovaný. Ve vztahu ke dvěma rozhodnutím žalovaného (ze dne 9. 2. 2016, č. j. MHMP 221298/2016 a č. j. MHMP 221383/2016) uvedl, že tato rozhodnutí jsou z počátku

roku 2016; ve věci stěžovatele rozhodoval žalovaný na konci roku 2016 (rozhodnutí je datováno 12. 12. 2016), přičemž tato skutečnost z časového hlediska koresponduje s argumentací žalovaného o zvyšující se četnosti páchaných přestupků, resp. s tím spojenou potřebou přísnějšího postihu. Takto provedené vypořádání městského soudu považuje Nejvyšší správní soud za dostačující.

V. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[35] Výrok o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci úspěšný, Nejvyšší správní soud mu však náhradu nákladů nepřiznal, neboť lze konstatovat, že soudní spory týkající se jím vydávaných rozhodnutí patří do jeho běžné úřední činnosti. S ohledem na jeho odborné zázemí, pokud jde o poskytování právního servisu, Nejvyšší správní soud jeho náklady vynaložené na zastoupení advokátem neshledal účelně vynaloženými (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. října 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu